

Under alle Omstændigheder er det vist — det er da min Mening — at Staten ikke kan forlange, at man i en Kommune som Kjøbenhavn ved Siden af sin kommunale Skatteligning for Statens Skyld skulde have et stort, særligt Arbejde i Anledning af Statsindkomstkatten. Jeg tror derfor, man kommer til at samle disse Ting under een Regel. Maa jeg indskyde den lille Bemærkning med Hensyn til Spørgsmaalet om Betydningen af det Minimum, det Afdrag, der sættes for Skattepligt i Kommunerne, at, som den højtærede Finansminister forleden oplyste, med Hensyn til hvorledes det vilde virke paa Statsindkomstkatten, vilde det være saaledes, at der for Tiden af Indvaanere, der have dels 1,000, dels 1,200, dels 1,400 Kr. i Skatteindtægt, vil blive svaret en samlet Afgift af 423,000 Kr. til Kommunen, hvilket er omtrent $\frac{1}{3}$ af Kommunens Indtægter gennem Indkomstkatten. Hvorledes dette skal forandres, ved jeg ikke. Jeg holder kun paa, at det, som jeg sagde nylig, vil være uforstaaeligt for Befolkningen, at der skal svares Skat paa en Maade til Kommunen og paa en anden Maade til Staten, og inden disse Love til sidst faa deres endelige Skikkelse, haaber jeg derfor, man vil komme noget længere ned med Statsskatten end til 1,400 Kr., hvori vi i Dag have fulgt den højtærede Finansminister. Jeg kan ikke se det rigtige i, at de, der have en Indtægt af 1,400 Kr., fries for Skat til Staten, og da de dog svare Skat til Kommunen, hvad jeg antager de ville blive ved med, er den Ujævnhed, der er forbunden med at lade dem betale Skat ogsaa til Staten, ikke saa stor, at man af den Grund skulde opgive denne for Staten dog ret betydelige Indtægt. Men dette være, som det være vil; jeg har blot villet betone, at det sikkert vil være nødvendigt, at der paa en eller anden Maade gøres noget for, at de to Skattesystemer følges ad. Hvis man vedtager den ærede Ordførers Forslag om, at Kommunerne uden for Kjøbenhavn skulde have Lov til at benytte Indkomstskat — hvad jeg vil anbefale, at man tiltræder — vil noget lignende gælde der. Jeg vil gøre opmærksom paa, at dette har Landstinget vedtaget i tidligere Aar, og Folketinget har delvis optaget det, saa det er vist ved et rent Tilfælde, at det ikke staar i Loven. Om den Vej, vi ere inde paa, er tilstrækkelig fyldestgørende for Kjøbenhavn, ved jeg ikke, men Bestemmelsen gaar jo ud paa at tillade Kommunerne med Indenrigsministerens Billigelse at lempe sine Skatteregler efter Lov af 19de Februar 1861 efter

Reglerne i nærværende Lov, og naar man holder sig til de to Skattelove, Loven af 1861 og den paatænkte Lov, kan jeg ikke se nogen Betænkelse ved at give Kommunerne denne Ret. Man kunde da med Tiden, hvis det var nødvendigt, gennemføre en særlig Lov herom. Jeg vil anbefale den højtærede Minister at have sin Opmærksomhed henvendt herpaa; jeg tror ikke, at Sagen bør ende i Aar, uden at dette er klareret. Dermed skal jeg slutte de Bemærkninger, jeg har at fremføre; jeg har det Haab, at den betydningsfulde Kommuneskattelev skal være en Opfordring for Rigsdagen til at faa hele Skattesagen ordnet. Det vil forhaabentlig ikke tages mig ilde op, at jeg tillader mig at minde om, at der er en femte Skattesag, som hører med til Skattereformen, nemlig Afløsning af Tiendskatten, som, hvis den kunde gennemføres, vilde være til Gavn for hele denne Sag. Jeg nærer vedblivende det Haab, at det maatte kunne lykkes at faa en saadan Skatteordning gennemført i Aar, men selvfølgelig paa Betingelse af — og saaledes har jeg ogsaa forstaaet den ærede Ordfører — at man fra Landstingets som fra Folketingets Side er rede til ikke at betragte det, der nu foreligger, som et Ultimatum fra nogen af Siderne. Dette vil jeg meget anbefale ved det videre Arbejde paa denne Sags Gennemførelse.

Jørgensen: Det foreliggende Forslag er holdt saa nær op ad Folketingets Kommissionsforslag, at jeg deri ser et Bevis paa, at man i denne Sag, baade fra den højtærede Indenrigsministers Side og ogsaa fra dette Tings Flertals Side ønsker at komme til Forstaaelse mellem Tingene. Der er imidlertid et Punkt, hvor Flertallets Forslag afviger fra Folketingskommissionens Forslag, men hvor det efter min Opfattelse betegner et meget betydeligt Fremskridt, og det er deri, at man har medtaget en Reform i vor amtskommunale Beskatningsvæsen. At Beskatningen til Amtskommunerne hviler paa et forældet og ganske uretfærdigt Grundlag er noget, som er kendt, og en Erkendelse, som er lige saa gammel som selve Landkommunalloven. Det kom ret stærkt frem ved Forhandlingen om denne Lov, og det blev fremhævet af det ærede 12te kongevalgte Medlem (Estrup), som daværende Indenrigsminister. Han gjorde endogsaa den Gang gældende, at naar man ordnede den amtskommunale Beskatning, var det kun at anse som en midlertidig Foranstaltning, som man maatte se at komme bort fra i